

„A El povedala: Pust' svetlo. Nech stúpa. Nech sa dotkne hviezd a nech sa vráti ako dážď — lebo každé svetlo, čo vypustíš, sa k tebe vráti stonásobne.“
— Kniha El, 1:7

Kapitola 1: Lampionový Festival

POV: Yerana Saéli (3. osoba, limited)

Lokácia: Nyau — hlavné námestie, ulice, prístav, strechy

Čas: ~AY 3010, noc Lampionového festivalu. Splň Sai. Yera má 3 zimy (~17 rokov).

Nálada: Horúca, voňavá, opojná — a pod tým všetkým dusivá

Prvý lampion vzlietol z námestia pred Chrámom El presne v okamihu, keď Sai prešiel zenith.

Yera ho sledovala z balkóna klanu Saéli — tri poschodia nad ulicami, za kamenným zábradlím, v hodvábnych šatách, ktoré si nevybrala. Lampion bol malý, papierový, maľovaný modrou a zlatou, a stúpal pomaly, tak pomaly, akoby váhal, či naozaj chce opustiť zem. Horúci vzduch vo vnútri ho niesol vyššie a vyššie, plamienok vnútri sa miotel ako vzdialený podpis — *som tu, som tu, som tu* — a potom sa rozrazil medzi stovkami ďalších, ktoré sa zdvíhali zo všetkých strán mesta. [→ regions/nyau.md: Lampionový festival, lampióny = duše stúpajúce k El]

Tisíce.

Papierové, hodvábne, maľované, jednofarebné, strakaté. Niektoré tvarované do kvetov, iné do vtákov, jedno — odletelo z Chrámových schodov — malo tvar El s rozprestretými rukami. Stúpali všetky naraz, v tom istom tichom okamihu, a z balkóna vyzerali ako roj svetlušiek, ktoré sa rozhodli odísť z tohto sveta a nájsť si lepší. [→ regions/nyau.md: Lampionový festival — symbolizujú duše stúpajúce k El]

Pod ňou mesto vybuchlo zvukom. Bubny — desiatky, stovky, basy ako srdce, malé bubienky ako dážď na plechovej streche. Flauty sa zapojili — vysoké, presné tóny, čo sa vinuli pomedzi bubnový rytmus ako dym medzi stromami. A struny. Vždy struny — dlhé, ľahané akordy, ktoré vibrovali v kameni pod nohami a v kostiach pod kožou. Hudba Nyau. Hudba, ktorú Yera poznala od prvej zimy a ktorá nikdy neznala rovnako dvakrát. [→ regions/nyau.md: hudba — bubny, flauty, struny]

Sai visel nad mestom v úplnom splne — jantárový kotúč s žiariacim prstencom, taký blízky a taký obrovský, že Yera mala pocit, akoby sa naňho dalo vyliezať. Jeho svetlo padalo na strechy, na kupolu Chrámu, na hladinu kanálov a menilo všetko na tekuté zlato. A pod tým zlatom — bioluminiscencia.

Stromy v záhradách svietili tyrkysovo a zeleno, riasy v kanáloch premenili vodu na tekuté striebro, nočné kvety na fasádach domov sa otvorili a pulzovali mäkkým fialovým svetlom. Tri vrstvy svetla — mesačné, živé, ľudské — sa prelínali a splývali do niečoho, pre čo neexistovalo slovo. [→ [05-geography.md](#): Sai, mesiac Achilles, splň = ľahká hodina, gravitácia ~1.0-1.1g] [→ regions/nyau.md: bioluminiscencia = Inetisine GMO rastliny]

Nyau svietilo zo všetkých strán.

A Yera sedela na balkóne vedľa otca a nedýchala.

Otec hovoril s hlavami vedľajších klanov. Pokojne, vecne, slovami ako šachové ťahy. Vedľa neho sedela Yera — chrbát rovný, ruky v lone, mačacie uši vzpriamené, tvár pokojná. Dokonalá dcéra. Dokonalá Saéli. Dokonalé divadlo.

Hodvábne šaty boli tyrkysové — chrámová farba. Soril ich vybrala. *Pre budúcu strážkyňu*, povedala, keď ich Yere dnes ráno priniesli do izby. *Nech ťa mesto vidí v správnych farbách*. Jemná tkanina, klanový vzor ručne vyšívaný na límci a rukávoch, pod nimi len koža — hladká, ľudská, bez srsti. Pursang. Boli krásne. Boli klietkou z hodvábu. [NOTE: Soril = prísna nadradená v Chráme, vybrala šaty — kontrola cez detaily. Foreshadowing jej roly.]

Okolo nich sedela klanová aristokracia. Starí muži v čajových rúchach diskutovali o cenách korenia. Manželky v hodvábnych šatách si vymieňali pohľady, ktoré stáli viac než slová. Deti drobných členov klanu — príliš malé na to, aby sa pretvarovali, príliš veľké na to, aby sa smiali nahlas — sedeli v rade a pozerali na lampiony s očami veľkými ako mesiace. [→ regions/nyau.md: Klanová aristokracia, klan Saéli = najvplyvnejší]

Nikto nesedel nesprávne. Nikto sa nedíval nesprávnym smerom. Nikto sa nehýbal, ak nemusel.

Vôňa kadidla stúpala z Chrámu — ťažká, hustá, sladká — a pod ňou sa valila tá druhá vôňa, tá zdola, zo stánkov a námestia: grilované huby, korenie, morská soľ z prístavu, rozohriate telá stoviek ľudí stlačených na kameňoch. Voňalo to životom. Voňalo to všetkým, čo Yera nemala právo chcieť. [→ regions/nyau.md: Vôňa — kadidlo, korenie, grilované huby, nočné kvety, morská soľ]

Dolu na námestí sa to hemžilo. Masky — stovky masiek, zvieracie tváre, El s rukami zdvihnutými k nebu, démoni s červenými očami, duchovia v bielom. Tancujúci ľudia. Hudba na každom rohu. Deti s lampášikmi, čo sa naháňali medzi dospelými, piskot a smiech stúpajúce k balkónu. Gondoly na kanáloch, vyzdobené svetielkujúcimi kvetmi, klzali sa pod mostami. Stánky, stánky, stánky — jedlo, masky, farebné šatky, drobné figúrky El z hliny.

Počas festivalu sú si všetky kasty rovné. [→ regions/nyau.md: Lampionový festival — tradícia maskovania, symbolická rovnosť]

Pod maskami. Na jednu noc. Symbolicky.

Yera stisla ruky v lone. Pazúry — jemné, krátke, tmavé — sa zaťali do hodvábu.

Otec sa k nej naklonil. „Posledný festival pred zasvätením," povedal tichšie. Nie smutne — vecne. Konštatovanie, nie lúčenie. „Užívaj si ho."

Užívaj si ho. Zhora. Z balkóna. V správnych šatách, v správnej farbe, vedľa správnych ľudí. Ako vždy. Yera sa na lampióny dívala a premýšľala, koľko z nich sa vznieslo z rúk ľudí, ktorí sa dnes v noci prvýkrát dotknú. Koľko z nich stúpa nahor s prianím, na ktoré ešte neexistujú slová. Koľko z nich nesie v sebe túžbu, o ktorej ich majiteľ ráno nebude chcieť hovoriť.

A koľko z nich je prázdnych.

Yera pozorovala dav — ten krátky, krehký okamih, keď celé mesto zdvihlo hlavy k lampiónom medzi hviezdami — a cítila, ako sa jej hrud' stiahla. Nie bolestou. Niečím horším. Krásou, ktorú nemala s kým zdieľať.

Odišla potichu.

Vstala z miesta, akoby šla na toaletu — klanová etiketa mala pravidlá aj na to — a prešla za stĺp, kde ju zakryl tieň. Balkón bol otvorený smerom k Chrámu, ale bočné schody viedli dolu na prístavnú ulicu. Strážkyňa pri dverách sa za ňou pozrela — Yera jej venovala krátky pohľad, ten pohľad, ktorý Saéli používali na sluhov celé generácie, ten, ktorý hovoril *nevidela si ma* — a strážkyňa sklopila oči.
[NOTE: Yera vie používať Saéli meno ako nástroj. Nie je naivná — vie, ako funguje moc. Len ju nechce.]

Sandále nechala pod lavicou na balkóne — nebolo za čo sa vracaať. Bosé nohy na kamenných schodoch. Hodvábne šaty sa zachytili o zábradlie — ťahla ich za sebou, nezdvorilo, príliš rýchlo, nesprávne. Vzduch na schodoch bol ešte horúcejší než na balkóne — horkosť stúpala z rozohriateho kameňa a miešala sa s vôňou grilovaných húb zo stánkov pri moste. [→ regions/nyau.md: Klíma — subtropické, horúce aj v noci]

Na konci schodov boli ulice. A v uliciach bol svet.

Prvých päť krokov bolo najťažších.

Nie fyzicky — fyzicky bolo všetko ľahšie. Sai v zenite, ľahká hodina. Telo plavalo. Každý krok bol plynulý, takmer tanečný — akoby ju vzduch niesol. [→ [05-geography.md](#): Sai v zenite — gravitácia ~1.0g, ľahká hodina]

Ťažké bolo iné. Prvýkrát v živote stála na uliciach Nyau v noci bez sprievodu. Bez strážkyne. Bez klanového plášťa, bez Saéli mena na tvári. V tyrkysových hodvábnych šatách, áno, ale bez znaku, bez výšivky — zvyšok klanu mal na hrudi klanové emblémy. Yera ich nemala. Soril ich nedovolila — *kňažky nepotrebuju klanové znaky. Kňažky patria El, nie klanu.*

A tak Yera stála v dave a nikto ju nepoznal. Bola len ďalšia mačka s dlhými čiernymi vlasmi a modrými očami v meste plnom mačiek. [→ [characters/Yera.md](#): Felis Varietas, čierne vlasy, modré oči — Pursang črta]

Nič sa nestalo, povedala si. Nič sa nestalo. Len stojím na ulici. Na ulici, po ktorej chodia tisíce ľudí.

Dav ju pohltil.

Hudba bola hlasnejšia dolu — nie tlmený ozvuk z balkóna, ale živá, surová, pulzujúca vec, ktorá jej vibráciami prechádzala od chodidel cez kolená do hrude. Bubeníci na rohu námestia hrali synchronne — štyria Mezra v maskách, bez trička, srstou pokrytá ramená blýskajúce sa v svetle lampášov, paličky rozmazané od rýchlosťi. Flautistka vedľa nich — starena so sivými fúzmi a rukami, na ktorých svietili tetované pentagramy — hrala tón tak vysoký a čistý, že sa zdalo, akoby ním rezala vzduch na polovicu. [→ [regions/nyau.md](#): hudba — bubny, flauty, struny. Tetovania na predlaktiach = makro shortcuy pre Spiru]

Yera stála a počúvala. Zvuk vchádzal dovnútra a niečo v nej odpovedalo — nie Spira, nie nanotechnológia, len telo, len srdce, len to hlúpe, jednoduché, zvieracie niečo, čo cítis, keď ťa hudba zasiahne tak hlboko, že zabudneš dýchat.

Prúd ľudí ju unášal ďalej.

Stánok s jedlom. Svietiace huby na železných platniach — grilované, syčiace, prskajúce olejom a korením. Ich klobúky žiarili aj po smrti — jemné tyrkysové svetlo pulzovalo v dužine, akoby strom, na ktorom rástli, v nich stále žil. Voňali intenzívne — zem, orechy, maslo, niečo dymové a hlboké, čo sa Yere usídlilo v nose a odmietalo odísť. [→ [regions/nyau.md](#): Svietiace huby — zemitá, orechová chuť, na západe delikatesa]

Vedľa nich stánok s pečeným hmyzom — chrumkavé telá, posypané červeným korením a morskou soľou, podávané v kornútkoch z listov. Korenené nápoje v hlinených pohároch — horúce, sladké, štipľavé na jazyku. Ryžové koláče posypané sušenými bioluminescentnými kvetmi — svietili cez cukrovú glazúru ako drobné hviezdy. [→ regions/nyau.md: jedlo — pečený hmyz, korenene nápoje, ryžové koláče. Žiadne mäso — Cirkev El zakazuje]

Yera sa zastavila. Nemala peniaze — odišla z balkóna bez ničoho. Stála pred stánkom a pozerala, ako staršia mačka s jedným okom obracia huby na platni s drevenou paličkou, a cítila vôňu tak intenzívne, že jej hrdlo zviera.

Žena zdvihla oči. Pozrela na Yeru — na hodvábne šaty, na bosé nohy, na modré oči. Na okamih stuhla. Potom siahla pod pult, vybrala kornútok z listu, naplnila ho hubami a korením, a podala ho Yere bez slova.

Yera sa chcela ohradiť — *zaplatím, nemôžem* — ale žena sa už otočila k ďalšiemu zákazníkovi.

Prvé sústo bolo horúce a bolelo. Druhé bolo dokonalé — zemité, slané, korenene, s tým zvláštnym posmrtným svietením húb, ktoré jej pulzovalo na jazyku. Jedla rukami, v dave, stojac, v hodvábnych šatách, bez príboru, bez servítky, bez etikety.

Nikto sa nedíval. V dave jedli všetci. Stojac. Rukami. Bez mien.

Prešla popri stánku s maskami. Drevené, maľované, lakovane — zvieracie tváre, El s pokojným úsmevom, démoni s červenými očami a vyplazenými jazykmi, duchovia v bielom závoji. Predavač — drobný králik s odstávajúcimi ušami a šibalským úsmevom — vyťahoval masky jednu za druhou, nasadzoval si ich na tvár, robil hlas, deti okolo neho sa skvíkali od smiechu. [→ regions/nyau.md: Masky — zvieracie tváre, El, duchovia. Anonymita.]

Yera kúpila masku. Nie — kúpiť by znamenalo mať peniaze. Predavač ju zbadal bez masky, zbadal šaty, zbadal bosé nohy, a podal jej jednu zadarmo. Bielu. Mačaciu. S modrými očami namaľovanými na mieste, kde by boli skutočné.

Nasadila si ju. Svet sa zmenil.

Za maskou nebola Yerana Saéli. Za maskou bola len mačka v dave. Anonymná. Bezmenná.
Slobodná.

Dýchala cez prierezy v dreve. Vzduch mal inú chut — intímnejšiu, bližšiu, osobnejšiu. Akoby maska vytvorila malý priestor medzi ňou a svetom, v ktorom sa dalo existovať bez pravidiel. [NOTE: Maska = symbol slobody, ale aj skrývania. Yera celý život skrýva — čo cíti, čo chce, kto je. Maska je pre ňu paradoxne prirodzená.]

Námestie pred Chrámom bolo najživšie. Tanečníci — desiatky párov krútiacich sa v prachu a svetle, masky na tvárich, tela blízko, ruky na bokoch, na ramenách, na plecích. Pursang vedľa Mezra, Mezra vedľa Ghorki — pod maskami sa kasty nerozoznávali. Alebo predstierali, že sa nerozoznávajú. [→ regions/nyau.md: Počas festivalu sú si všetky kasty „rovné“ — symbolicky]

Yera kráčala pomedzi nich. Hudba sa menila — od bubnov ku flaute, od flauty ku strunám, a potom sa všetko spojilo do jedného zvuku, ktorý bol väčší než súčet častí. Kňažky na schodoch Chrámu spievali — ich hlasy sa niesli nad davom ako kadidlo, jemné, jasné, nesmrteľné. Yera poznala tú pieseň.

Pieseň Prvého Svetla. Spievala ju od detstva. Slová, ktoré vedela naspamäť, melódia, ktorá jej bola vrytá do kostí.

A predsa — dolu, z ulice, s maskou na tvári, medzi telami cudzích ľudí — znala inak. Znala smutnejšie. Krajšie. Ľudskejšie. [→ regions/nyau.md: Cirkev El, rituály — modlitby pod svietiacimi stromami]

Na kanáli pod námestím plávali kvety, ktoré kňažky zhodili zo schodov. Svetielkujúce, pulzujúce, fialové a biele — premieňali vodu na tekuté svetlo. Gondola prerezala ich stred a kvety sa rozleteli na obe strany, zanechávajúc v tme žiariace vlny.

Yera sa zastavila na moste a pozerala dolu. Jej tvár — tá skutočná, za maskou — sa odrážala vo vode. Modré oči nad bielou maskou. A pod tým svetielkujúce kvety, plávajúce k prístavu, k moru, preč.

Vtedy to uvidela.

Infera.

Vysoko nad hlavou, vyššie než lampióny, vyššie než Sai, sa po oblohe sťahovala červená bodka. Nie hviezda — hviezdy sa nehýbu. Nie lampión — lampióny nesvieta červeno. Pomaly, neúprosne, s neľudskou presnosťou sa pohybovala po oblúku od východu na západ. Červená, studená, neprirozeným svetlom žiariaca vec na oblohe, ktorá nemala čo tam robiť. [→ 05-geography.md: Infera = ARK-13 Prometheus, červená „hviezda“ na orbite]

Diabolo Oko.

Tak jej hovorili v Chráme. *Infera. Nepozeraj sa na ňu.* Kňažky tvrdili, že je to oko tmy — niečo, čo dohliada na svet, keď El odvrátila zrak. Protipól svetla. Stará poverčivosť. Niečo, čomu Yera nikdy neverila — ale v noci, s maskou na tvári, v dave cudzích ľudí, keď červený bod pomaly prechádzal oblohou ako prst ľahaný po čiernom zamate, cítila niečo. Nie strach. Nie viera. Niečo staršie. Niečo, čo žilo v kostiach, nie v hlave. [→ regions/nyau.md: Nyau = Cirkev El, Infera = poverčivosť. El = svetlo, Infera = tma] [→ 13-etymology.md: Infera — z lat. *Infernus*, peklo]

Infera zmizla za horizontom. Lampióny stúpali ďalej. Sai sa nehýbal. A Yera stála na moste a mala pocit, že videla niečo, čo nemala vidieť.

Otočila sa.

Dav ju niesol ďalej. Preč od Chrámu, preč od námestia, preč od hudby, smerom k prístavu, kde boli ulice užšie, tmavšie, a hudba sa menila na vzdialenú melódiu, tlmenú stenami a vzdialenosťou.

Bočná ulica pri prístave bola iná. Tu nedosahoval festival — alebo dosahoval, ale len okrajmi.

Vzdialená hudba. Pár osamotených lampášov na rohoch. Vôňa soli a lán. Skladiská, doky, kotviacé laná, zamotané siete. Svetlo sem prúdilo len zhora — Sai a hviezdy. A z kanálu, kde posledné kvety, čo sem doplávali z námestia, ešte slabo pulzovali.

Yera sa zastavila. Nevstúpila sem úmyselne — dav sa rozriedil a ona len kráčala za vôňou mora, za tichom, za niečím, čo nevedela pomenovať.

Chlapec sedel na schode.

Opretý chrbotom o stenu skladiska, nohy pred sebou, fľaša tmavého skla v ruke. Maska — leopardia, drevená, lacná — mu visela na krku, odsunutá, nepotrebná. Nemusel sa skrývať. Nemal pred kým. [→ characters/Arkot.md: Mezra leopard z Beladiss, navigátor]

Mezra. Leopard. Yera to videla okamžite — tmavá koža, leopardie škvŕny na krku a ramenách, kde rozopnutá košeľa obnažovala hruď. Tmavé vlasy, neupravené, spadajúce do čela. A oči — keď sa na ňu pozrel — tmavozelené, hlboké, pokojné. Oči bytosti, ktorá vie, že nikam nepatrí, a zmierila sa s tým. [→ regions/nyau.md: Mezra = nižšia kasta. Pursang + Mezra = absolútne neprípustné]

Bol trochu opitý. Nie dosť na to, aby nevidel. Dosť na to, aby mu bolo jedno, čo vidí.

Lampión preletel nad ulicou — osamotený, oneskorený, jeden z posledných, čo stúpali k hviezdám. Jeho svetlo sa dotklo Arkotovej tváre na zlomok sekundy — jantárový záblesk, tiene v preliačinách pod lícnymi košťami, iskra vo fľaši.

„Stratila si sa?“

Hlas bol pokojný. Trochu chrapľavý — od vína, od noci, od samoty. Nebol to podvádzajúci hlas. Nebol to hlas muža, čo sa prihovára dievčatám. Bola to otázka. Skutočná otázka bytosti, ktorá sedela sama na schodoch a videla niekoho, kto vyzerá rovnako stratený.

Yera stuhla. Ruka jej automaticky vystrelila k maske — *zakryť, schovať, odísť* — ale maska už bola na tvári. A za maskou nebola Saéli. Za maskou nebola kňažka. Za maskou bola len mačka v noci.

„Nie,” povedala. [→ books/planning/yera-arc-novela.md: Beat 3 — „Stratila si sa?” / „Nie.” (Ale áno.)]

Pauza. Vzdialená hudba. Kvapkanie vody z okapu.

Chlapec sa usmial. Pomaly, lenivy úsmev opitého človeka, ktorý neočakáva nič a nediví sa ničomu. Leopardie škvarky na jeho krku sa zachveli, keď prehľtol.

„Odtiaľ hore je to lepšie,” povedal a kývol hlavou smerom k streche.

Strecha prístavného skladiska bola plochá, široká a patrila oblohe.

Arkot poznal cestu — požiarne rebríky na bočnej stene, hrdzavé, vrziace pri každom kroku, ale pevné. Yera šplhala za ním, hodvábne šaty sa zachytávali o nity a skrutky. Maska visela na krku. Bosé nohy na studenom kove — ale kameň na streche bol teplý. Aj v noci. Aj po hodinách tmy. Ako keby si pamätał slnko.

A potom zdvihla hlavu.

Nyau.

Celé mesto ležalo pod ňou — ale inak než z balkóna. Bližšie. Skutočnejšie. Odtiaľto videla ľudí, nie siluety — pári na moste, čo sa držal za ruky, gondoliera, čo spieval, deti, čo behali s poslednými lampášmi. Kanály svietili — kvety, čo kňažky zhodili zo schodov Chrámu, doplávali až sem a premenili vodu na rieky tyrkysového svetla. [→ regions/nyau.md: Chrámový obrad — kvety hádzané do kanálov, voda sa zmení na rieky svetla]

A nad tým všetkým — posledné lampióny. Zostávali vo vzduchu ako váhavé duše — niektoré vysoko, takmer medzi hviezdami, nerozlíšiteľné od nich. Iné nižšie, ešte teplé, ešte blízke, pomaličky sa vznášajúce k oblohe, ku ktorej sa nikdy nedostanú.

Sai. Hviezdy. Obzor, kde sa more stretalo s nebom. [→ 05-geography.md: Sai — jantárový mesiac s prstencom, splň]

Yera zabudla dýchať.

Nie preto, že to nikdy nevidela. Videla to každý večer. Z balkóna, z izby, z Chrámovej záhrady. Ale nikdy *takto*. Nikdy zo strechy, v noci, vedľa cudzieho chlapca s fľašou vína, s teplým kameňom pod nohami a bez mena na tvári.

Toto je iné Nyau, pomyslela si. Alebo to isté. Len ja som iná.

„Odkiaľ si?“ spýtala sa. Otázka vyšla skôr, než ju stihla zastaviť. [→ characters/Yera.md: Hovorí cez otázky, nie tvrdenia]

Chlapec sedel vedľa nej na okraji strechy, nohy visiace nad troj- poschodovou priečasťou, fľaša medzi kolennami. Neotočil sa. Pozeral na mesto.

„Beladiss,“ povedal. „Diss.“ [→ regions/nyau.md: Beladiss — rybárske dediny, biele útesy]

Jedno slovo. Meno miesta, o ktorom Yera čítala v otrovej knižnici. *Beladiss*. Biele útesy. Studené more. Rybárske dediny na okrajoch sveta. Miesto, odkiaľ ľudia odchádzali a nikdy sa nevracali — nie z lásky, ale z núdze. Najchudobnejšia provincia na kontinente. Biele útesy a čierne šťastie.

„Čo robíš v Nyau?“ spýtala sa.

„Nakladám vrecia v prístave,“ odpovedal. Bez hanby. Bez ospravedlnenia. Fakt, nie príbeh. Leopardie škvŕny na jeho krku sa pohli, keď pokrčil plecami. „Flint — kamarát — povedal, že tu platia lepšie než v Diss. Mal pravdu.“ Odmlčal sa. „Asi.“

Ticho. Hudba z námestia — vzdialená, tlmená, strunová. Lampión preleteл ponad nich, tak blízko, že Yera cítila teplo jeho plamienka na tvári.

„A ty?“ spýtal sa.

Yera zaváhala. Na zlomok sekundy — tak krátke, že si ho on nemohol všimnúť, ale ona ho cítila ako prasklinu v ľade.

„Nič,“ povedala. „Bývam tu.“

Neklamala. Nehovorila pravdu. Len odpovedala — a to bolo dosť.

Arkot začal spievať.

Nie naschvál — nie „teraz ti zaspievam“. Skôr akoby melódia v ňom žila a čakala na chvíľu, keď je dosť tma a dosť ticho a dosť vína na to, aby sa odvážila von. Potichu. Hlasom, ktorý nebol trénovaný, nebol pekný, ale bol skutočný — chraplavý, teplý, nepresný, ľudský.

Pieseň z Beladiss. Slová, ktorým Yera nerozumela — iný dialekt, staré obraty, prístavný slang zmiešaný s rybárskymi frázami, ktoré nemali preklad. Ale melódia nepotrebovala preklad. Melódia bola morská voda a biele útesy a dom, do ktorého sa nedá vrátiť. [→ books/planning/yera-arc-novela.md: Beat 3 — piesne z Diss. Melancholia. Domov. Morské vlny. Niečo stratené.]

Sedela vedľa neho a počúvala. Kolená si objala rukami. Bosé chodidlá na teplom kameni. Vietor zdvihol jej dlhé čierne vlasy a hodil ich cez rameno — nechala ich. Hodvábne šaty — chrámová farba, chrámový výber, chrámová klietka — sa v nočnom vánku vlnili okolo členkov. Maska ležala medzi nimi na kameni, biela mačacia tvár s modrými namaľovanými očami, hľadiaca do hviezd.

Arkot spieval a Yera pozerala na mesto. Na kanály. Na svetlá. Na lampióny, ktoré sa ešte stále vznášali — menej teraz, posledné, zblúdilé — a na hviezdy za nimi, a na Sai, ktorý pomaly klesol bližšie k horizontu, a na obzor, kde sa more stretalo s oblohou a oba boli čierne.

Kto si? pomyslela si. Odkiaľ si? Prečo spievaš tak, akoby si sa s niekým lúčil?

Nepovedala to. Nikdy nehovorila to, čo naozaj myslela. Už ani nevedela prečo.

Pieseň stíchla. Posledný tón sa rozplynul v nočnom vzduchu, zmiešal sa s vôňou soli a kadidla a kvietkov na vode.

„To je z domova?“ spýtala sa.

„Asi,“ povedal. „Už si nepamätam. Spieval to otec, keď bol opitý. Čo bolo často.“

Zdvihol fľašu. Potiahol. Podal ju Yere.

Pozrela na ňu — tmavé sklo, mastnota na hrdle, lacné víno, druh, čo kupujú námorníci v prístavných krčmách. Príliš silné, príliš surové pre dcéru klanu Saéli.

Napila sa.

Pálilo. Na jazyku, v hrdle, v hrudi. Zakašľala — rýchlo, potichu, za predlaktím, ako keby sa hanibila. Arkot sa zasmial. Nie z nej — s ňou. Tichý, krátky smiech, ako kameň hodený do vody.

„Prvýkrát?“ spýtal sa.

„Nie,“ klamala. A potom, pretože klam sa jej v ústach cítil ako falošná minca — „áno.“

Zasmial sa znova. Ona tiež. Smiech bol hlúpy, úprimný, ľudský — smiech dvoch cudzincov na streche nad svietiacim mestom v noci, ked' lampióny stúpali k hviezdam a všetko bolo možné, pretože sa nepoznali a nepoznanie bolo dar.

Ticho.

Dlhé, mäkké ticho, v ktorom nebolo nič treba povedať. Hudba z mesta dozvibrovala. Posledné lampióny zmizli medzi hviezdami. Vôňa korenia a grilovaných húb sa premiešala s morskou soľou a nočnými kvetmi, ktoré sa práve otvárali na fasádach domov pod nimi — fialové, ružové, biele — a pulzovali mäkkým svetlom.

Arkot položil ruku vedľa jej ruky.

Nie na ňu. *Vedľa*. Na teplý kameň. Centimetre od jej prstov. Tak blízko, že cítila teplo jeho kože — alebo si to namýšľala. Leopardie škvurny na jeho zápästí v mesačnom svetle vyzerali ako ostrovčeky na mape sveta, ktorý ešte nikto neobjavil.

Yera sa nehýbala. Dýchala. Pomaly. Hlboko. Cítila kameň pod sebou, nočný vzduch na koži, vôňu vína a soli a niečoho, čo bol *on* — niečo teplé, niečo neznáme, niečo, čo nebolo kadidlo, nebolo korenie, nebolo nič, čo kedy v živote cítila.

Jeho prsty sa dotkli jej prstov.

Nie agresívne. Nie zámerne. Len — položil ruku na jej ruku. Ľahko. Akoby sa pýtal. Akoby ani on nevedel, prečo to robí.

Yera stuhla. Srdce jej búšilo tak hlasno, že bola presvedčená, že ho počuje celý prístav. Teplo jeho dlane na jej ruke. Drsné prsty — prsty muža, čo nakladá vrecia, čo ťahá laná, čo nikdy nič nedostal zadarmo. Na jej ruke — na ruke, čo lieči stromy a drží pentagram a nikdy sa nedotkla ničoho, čo si sama nevybrala.

Nič sa nestalo, povedala si. Nič sa nedeje. Len sedíme. Len sa díva na hviezdy. Len mi drží ruku.

A predsa.

Celý svet sa zmenil. Vzduch mal inú chuť. Hviezdy mali inú farbu. Nyau pod nimi svietilo jasnejšie — akoby niekto zdvihol závoj, o ktorom Yera nevedela, že existuje.

Kedy som prestala vidieť? pomyslela si. *Teraz vidím.* [NOTE: callback na otázku z Ch2 — „Kedy som prestala vidieť?“ V Ch2 je to o Nyau. Tu je to o svete. Iný význam.]

Sai klesol bližšie k horizontu. Prstenec okolo neho žiaril ostrejšie — rozpustené svetlo, jantárové a zlaté, sa rozlievalo po hladine mora v diaľke. Hviezdy sa zdali bližšie — alebo to bola len ľahká hodina, ktorá jej zdvívala srdce a zľahčovala kosti a všetko, čo bolo ťažké, na okamih nechala plavať.

Chcela ostat'.

Chcela ostat' na tej streche navždy — s teplým kameňom pod nohami, s cudzou rukou na svojej ruke, s mestom pod sebou svietiacim zo všetkých strán. Chcela, aby pieseň z Beladiss nikdy nedoznie.

A práve preto vstala.

„Musím ísť.“

Vytiahla ruku. Rýchlo. Príliš rýchlo — vedela to, cítila to, ale nezastavila sa. Vstala, vzala masku z kameňa, otočila sa.

Arkot sa nepohol. Nepovedal nič. Nesnažil sa ju zastaviť. Len sedel na okraji strechy, fľaša medzi kolenami, oči na hviezdy, a nechal ju odísť.

Bola na schodoch, keď počula — alebo si myslela, že počula — ako sa znova nadýchol. Ako keby chcel niečo povedať. Nezastavila sa.

Bežala dolu schodmi, cez ulice, cez prístav, cez most nad kanálom, kde posledné kvety ešte svietili vo vode, cez námestie, kde bubeníci ešte hrali a posledné masky sa ešte krútili v tanci. Bežala, až kým nepocítila pod nohami schody vily klanu Saéli — mramor, biely, hladký, dokonale vyrezaný, dokonale chladný.

Strážkyňa pri bráne spala. Festival. Aj strážkyne boli len ľudia. Yera prešla dnu bez zvuku.

Izba bola tmavá a tichá.

Ľahla si na posteľ. Vlasy sa jej rozliali po vankúši — dlhé, čierne, voňajúce kadidlom a soľou. Ľanové plachty. Steny z bieleho kameňa. Okno otvorené — nočný vzduch, horúci a ťažký, vhŕknutý vôňou kvetov a kadidla a čohosi, čo ešte cítila na koži. [→ characters/Yera.md: malá izba, biele steny, posteľ so ľanovými plachtami]

Zavrela oči.

Videla leopardie škvarky na jeho krku v mesačnom svetle. Počula jeho hlas — ten tichý, chrapľavý spev v jazyku, ktorému nerozumela a nemusela.

Otvorila oči.

Na stole vedľa posteľe ležali lekárske nástroje — pipety, misky, sušené bylinky v sklenených nádobách. Pentagram na jej predlaktí — akvamarínové línie, tenké, mŕtve, čakajúce. Vedľa zápisníka stáli chrámové rúcha. Zajtra ráno ich obleče. Zajtra ráno kľakne v chráme a bude sa modliť k El a bude liečiť stromy a bude dokonalá.

Zavrela oči.

Cítila teplo jeho ruky na svojej ruke.

Na koži pod dlaňou. Na prstoch, na kíboch, na mieste, kde sa jej pazúry dotýkali kamienka na streche a jeho prsty sa dotkli jej prstov. Teplo, ktoré nešlo zmyť. Teplo, ktoré nepatrilo Saéli mene, ani Chrámu El, ani Soril, ani otcovi, ani nikomu okrem nej.

Kto si? pomyslela si. Odkiaľ si? Prečo ti záleží na hviezdach?

Prečo som odišla skôr, než som zistila, čo to bolo?

A prečo nemôžem spať? [→ books/planning/yera-arc-novela.md: Beat 3 — „Nasledujúce dni Yera nemôže spať.“ Bezsenné noci. Leopardie škvarky. Zelené oči.]

Otvorila oči. Za oknom mesto svietilo — tyrkysové, zelené, fialové, jantárové. Lampióny boli preč. Masky boli preč. Festival skončil. Ostalo len Nyau — krásne, svietiace, dokonalé, nehybné.

A Yera ležala v posteli so srdcom, ktoré bilo príliš rýchlo a príliš hlasno a odmietalo sa zastaviť.

[NOTE: NOVÁ ŠTRUKTÚRA — Kapitola 1 = Lampionový festival. Otvorenie celého arcu. Čitateľ vstupuje priamo do exotického sveta Nyau v najkrajší moment. Romantika, exotika, teplo, mágia. Kliačka je cítiť, ale ešte ju nedominuje — festival je sloboda, aj keď len na jednu noc.]

[NOTE: Kapitola 2 (pôvodná „Prvé Svetlo“) = Prebudenie do reality. Chrám, strom, Soril, otec, zasvätenie. Kontrast s festivalom — zo slobody do klietky. „Kedy som prestala vidieť?“ dostáva iný význam.]

[NOTE: ARKOT — prvé stretnutie je chemické, nie romantické. Žiadne veľké vyznania, žiadne „osud nás spojil.“ Dvaja cudzinci na streche. Víno. Piešeň. Ruka. A potom útek — lebo Yera sa bojí toho, čo cíti. To je silnejšie než akýkoľvek bozk.]

[NOTE: INFERA — drobný detail, ale dôležitý. Yera vidí ARK-13 na oblohe. V tomto momente to je len poverčivosť a atmosféra. Ale pre čitateľa, ktorý pozná hlavnú sériu — Prometheus na orbite, loď, kde Elania čaká na Upload. Dramatic irony.]

[NOTE: MASKA — symbol slobody cez anonymitu. Yera celý život skrýva kto je (pred Arkotom, pred posádkou, pred svetom). Maska je paradoxne najúprimnejší moment — keď sa skryje, je slobodnejšia. To sa vráti v celom arcu — Yera definovaná tým, čo NEPOVIE a čo SKRYJE.]

[NOTE: JEDLO ZADARMO — žena zo stánku aj predavač masiek dajú Yere veci zadarmo. Nie z charity — z komunity. Festival ruší hierarchie. Yera si zvykla platiť menom, nie peniazmi. Tu je prvýkrát nikým — a dostáva viac.]

[→ Celá kapitola vychádza z Beat 2 + Beat 3 z books/planning/yera-arc-novela.md]

[→ Festival: regions/nyau.md — Lampionový festival, jedlo, masky, chrámový obrad]

[→ Arkot: characters/Arkot.md — Mezra leopard, Beladiss, navigátor]

[→ Yera voice: characters/Yera.md — tichá, premyslená, pýta sa otázky, nie tvrdenia]

[→ Infera: [05-geography.md](#) — ARK-13, Diablo Oko, červená „hviezda“]

[→ Sai: [05-geography.md](#) — mesiac Achilles, splň = ľahká hodina]